

Mel.: Menuetten af „Elverhøj.“

I drive i det vilde Hav
paa Stumperne af Vraget;
vi frelste fra den vaade Grav
dog Rejsningen og Flaget;
men vi kan ikke komme ud
og bjerger jer til Landet,
thi Redningsbaaden, som, næst Gud,
vi stoled paa, er strandet.

Vi kan kun spejde Dag og Nat,
om Strømmen ej vil vende,
og milde Godtvejrs Bølgeslag
jer ind mod Kysten sende.
Men at I kan i Nattens Gys
mod Hjemmet Øjet rette,
vi altid ville tænde Lys
og dem i Vindvet sætte.

Hold da, I gode Brødre, ud
i Nattens lange Timer!
Der sker engang et Morgenbrud,
da Frihedsklokken kimer.
Da skal vor Moders Ømhed nok
jer' vaade Trøje tørre,
og aldrig i vor Børneflokk
skal Glæden vorde større!

C. Ploug.

Mel.: Det haver saa nyligen regnet.

Det haver saa nyligen regnet,
det har stormet og pisket i vor Lund.
Frø og Ugræs er føget over Hegnet —
Aag paa Nakke og Laas for vor Mund.
Aarets Løb har sin Lov,
der blev tyst i vor Skov —
ak, hvor kort, indtil alt er Stormens
Rov!

Det har regnet — men Regnen gav
Grøde,
det har stormet — men Stormen
gjorde stærk.
Som de tro'de, at Skoven alt var øde,
saa de Vaarkraftens spirende Værk.
For de gamle, som faldt,
er der ny over alt,
de vil møde, hver Gang der bliver
kaldt.

Og de tro'de, at Hjertebaand kan
briste,
og de tro'de, at glemmes kan vor Ret!
De skal vide, de aldrig ser de sidste,
de skal vide, at ingen bliver træt.
Thi som Aarene randt,
saas det: Baandene bandt,
Kræfter fødtes for Kræfterne, som
svandt.

De kan spærre med Farver og med
Pæle,
de kan lokke med Løfter og med
Løn. —
Fælles Sprog kan give vore Tanker
Mæle,
fælles Vilje gør Kampdagen skøn.
Nye Stridsmænd skal dér,
nye Stridsmænd skal her
slutte Kreds om den Fane, vi har kær.

Ja — det haver saa nyligen regnet,
og de Træer de dryppe endnu;
mangen Eg er for Uvejret segnet,
men endda er vi frejdig i Hu,
vige ej ud af Spor,
for vi kende det Ord:
Det har slet ingen Hast for dem, som
tror.

Joh. Ottosen.

Egen Melodi af E. Horneman.

Kongernes Konge, ene Du kan
skærme vort elskede Fædreland.
Herre, Du ene
kan Sejren, os forlene.
Værn om vort herlige og ældgamle
Dan!

Slyng om os alle Enigheds Baand!
Send fra Din Himmel Begejstringens
Aand!

Følg Du i Fare
den tapre, lille Skare,
Løft over Hæren Din velsignende
Haand!

Kærlige Fader, lyt til vor Røst!
Freden og Friheden smykke vor Kyst!
Rigdomme følge
med Snekken over Bølge!
Marken velsigne Du med rigeste Høst!

Hærenes Herre, mægtig og stor,
naadig Du høre vort bedende Kor!
Herre, Du ene
kan Sejren os forlene.
Værn om vort herlige og ældgamle
Nord!
A. Recke.

Egen Melodi.

Takt, Takt, pas paa Takten,
den er mer end halve Magten.
Den gør én af mange, mange,
den gør modig smaa og bange,
den gør let det længste lange,
den gør Maalet tyve Gange
til saa muntert og saa sikkert,
som vi havde det i Kikkert.

Takt, Takt, pas paa Takten,
den er mer end halve Magten.
Faar vi Takt i nogen hundre,
endda ingen det vil undre;
faar vi Takt i nogen tusend,
en og anden laaner Øre;
faar vi Takt i hundre tusend,
jo, den Brusen vil de høre.

Takt, Takt, pas paa Takten,
den er mer end halve Magten.
Kom vi alle først i slik en
Takt fra Vardø og til Vigen,
Vinger op til Bergenstrakten,
kom vi alle op i Takten,
da blev ret paa et og andet,
som er vrangt endnu i Landet.

Bjørnstjerne Bjørnson.

Mel.: Der er et yndigt Land.

Der gaar et stille Tog
igennem Kampens Bulder
med Bøn paa alle Sprog;
det bøjer mod den Faldne ned
med Korset paa sin Skulder,
med Bud fra Hjem og Fred.

Det findes der ej kun,
hvor Kampens Vunder bløde,
men paa al Verdens Rund,
det er al Verdens Kærlighed
af ædle gode Hjærter,
som stille knæler ned.

Det er Arbejdets Sky
for Krigens Mord og Hærjing,
der be'r om Fred og Ly;
det er hver lidende paa Jord,
som kender Nød og Kummer,
der sukker for sin Bror.

Det er hvert Smerte-Støn
af saarede og syge,
det er den kristnes Bøn,
det er forladdes blege Raab,
det er den krænkes Klage,
den dræbtes sidste Haab.

En Bønnens Regnbu-Bro
op gennem Verdens Uvej
i Skin af Kristi Tro:
at over Lidenskabens Nød
maa Kærlighed faa sejre;
thi saa hans Løfte lød.

Bjørnstjerne Bjørnson.